

bedste Udvei. I Lovforslaget § 1, 1ste Stykke, staar Hovedreglen, at ingen Anstalt, der er bestemt til at modtage Sindsfyge — derunder ogsaa saadanne, hvis Sygdom maa betragtes som en tvivlsom Overgangsform mellem Nerve- og Sindslidelser — maa træde i Virksomhed, forinden Tilladelse dertil er meddelt af vedkommende Ministerium. Dette er vistnok Hovedpunktet, og det er utvivlsomt rigtigt. Men dernæst staar i 3die Stykke: „Anstalter, som kun modtage Syge, der lide af de ovennævnte Overgangsformer, og fuldstændig frivillig indlægge sig selv og forblive paa vedkommende Anstalt, falde ikke ind under denne Lovs Bestemmelser.“ Det forekommer mig nu, at dertil er at bemærke, at Overgangsformerne mellem Nerve- og Sindslidelse og Sindsfygdom vist ere fuldstændig flydende. Det er vist — og det har jeg hørt bekræfte af sagkyndige Folt — umuligt at sige, om en Person har stærk Nervebidelse eller Sindsbidelse eller er egentlig, hvad man kalder sindsfyg. En Person, der er i disse Overgangsformer, kan man vist ligesaa godt kalde for sindsfyg som for nervebidende. Det er bekjendt, at i Tydskland findes der en hel Del saadanne private Anstalter, men de kalde sig ingenlunde Sindsfygeanstalter. De kalde sig f. Ex. „Kur-Anstalten für Gemüth- und Nervenranken“ eller „Pensionat für Nervenranken“ og lignende, naturligvis for ikke at afstrække de paagjældende Patienter eller deres Paarørende; men de optage selvfølgelig ligesaa godt Sindsfvage som Nervefvage, og det er vistnok ogsaa umuligt at afgjøre, naar en Person maa siges at være kun nervefvag, eller naar han maa siges at være sindsfyg, eller at afgjøre det Dieblit, hvori det ene Tilfælde gaar over i det andet, og hvor altsaa en saadan Anstalt ikke maa beholde en Patient. Men i ethvert Fald, hvorfor jeg har fremdraget dette, er, fordi det forekommer mig utilstedeligt, at en privat Læge, eller hvem der anlægger saadanne Anstalter for Nerve- og Sindslidelser, ved ikke at kalde deres Anstalt for en Sindsfygeanstalt, men henstude sig under Lovforslagets § 1, 3die Stykke, skulde kunne unddrage sig enhver som helst Kontrol. Det forekommer mig, at det vilde ikke være rigtigt, og det er altsaa min Mening, at Lovforslaget her ikke gaar vidt nok. Lovforslaget omtaler kun Anstalter, ikke private Sindsfvages Ophold hos en fremmed Husstand, og nævner da i § 1, 2det Stykke, at som saadan Anstalt betragtes enhver Husstand, hvor mere end 2 Sindsfyge eller Landsfvage ere anbragte til Behandling o. s. v. Det turde vel være tvivlsomt, om denne Distinktion mellem 2 eller flere har nogen til-

stræffelig Gyldighed. Jeg ser ikke rettere, end at 2 Sindsfyge eller 1 Sindsfyg ligesaa godt kan underkastes en slet og urigtig Behandling og Indespærring, som naar der er 3 Sindsfyge. Om det netop er det rette Maal, der er truffet, eller om man ikke snarere burde sige, at enhver Husstand, hvori for Betaling optages fremmede Sindsfyge, skal være Loven undergIVEN, skal jeg henstille. Det er, som sagt, kun en Henstilling. Vi have vistnok ikke mange af disse private Anstalter her i Landet, men under de nuværende Forhold, da de offentlige Anstalter langt fra kunne optage alle Patienter, maa man vistnok saavidt muligt tilstynde til Oprettelse af saadanne Anstalter, og der er jo heller ikke Tvivl om, at Tilladelsen vil blive givet, naar vedkommende Ministerium finder Betryggelse i den paagjældende Person og den Maade, hvorpaa han vil indrette Anstalten. § 1, 4de Stykke, forekommer mig imidlertid saa at være temmelig streng. Saadanne Anstalter koster det jo mange Penge at etablere, og det vil da meget let virke afstrækkende, naar deres Eksistens er endel usikker. I 4de Stykke af nævnte Paragraf siges først, at Tilladelsen meddeles med Begrænsninger i Henseende til Tiden for dens Gyldighed. Dette er i sin Orden, og vil Vedkommende ikke have en Tilladelse paa den Tid, kan han jo lade være. Naar nu Tilladelsen gives med en Tidsgrænse, er det ogsaa ganske naturligt, at den kan tages tilbage, saafremt de Betingelser, som være knyttede til dens Oprettelse, ikke overholdes, eller de af Tilsynet givne Anvisninger ikke opfyldes etc. Men naar det saa tillige hedder, at den kan tilbagefalde, naar „de Forudsætninger, paa hvilke dens Meddelelse hviler, forandres“, maa jeg sige, at jeg har forgjæves grundet paa, hvad egentlig Meningen er dermed. Jeg opgiver det, jeg veed ikke, hvad Meningen er dermed. I § 2 gives Bestemmelser om, hvorledes saadanne Anstalter nærmere skulle ledes, og der skjelnes her imellem Anstalter, som optage baade helbredelige og uhelbredelige Patienter. Ved den førstnævnte Slags Anstalter skal der være en af Suitsministeriet godkjendt Læge, og hvad angaar de Anstalter, som kun optage Uhelbredelige, da skal der søres Tilsyn med dem af en af Fysikus godkjendt Læge. Det er nu vist en Distinktion, hvis Berettigelse er temmelig tvivlsom, thi efter hvad man saadan har læst og hørt, er det særdeles vanskeligt at afgjøre, om en Patient er helbredelig eller uhelbredelig. Det er et Spørgsmaal, som ingenlunde kan afgjøres, uden at den Paagjældende i længere Tid har været i en saadan Anstalt, saa naar man siger, at Uhelbredelige maa